

pa se je osvestila in je povedala, kako je došlo do vse obsodbe vrednega krvavega dejanja. Najprej si je pognal v prsa kroglo Klemenčič, nato je pograbila orožje deklina in se ustrelila v prsa. Sedičeva je že izven vsake nevarnosti, med tem ko je Klemenčičevo stanje prav resno.

Tatovi so se splazili v hišo Ivana in Marije Danko v Limbušu pri Mariboru. Odnesli so 400 D v gotovini in raznih predmetov za 2000 Din.

Ponarejevalec pod ključem. V Štrihovcu pri St. Ilju v Slov. goricah so zaprli orožnik hrvaškega priseljenca Stefana Podgajski, ker je hotel s ponarejenim 20 Din novcem plačati v neki gostilni. Pri hišni preiskavi so našli oblike ali modle za vlivanje kovancev.

Zaplomba šmarnice. V Mariboru v Mlinški ulici je prodajal posestnikov sin iz mariborske okolice kar brez dovoljenja po zelo nizki ceni šmarnico. Oblast je pa le zvedela za švercarsko točenje in je za plenila lastniku preostalo zalogo 250 l. Zažvevo ima v rokah sodišče.

Popivanje vzrok uboja. Pri posestnici Lizi Firbas v Jiršovcih pri Ptujju so se v pijanosti sprli 30letni Karl Zajko iz Trnovske vasi ter njegova znanca Jožef Nerat in Franc Potočnik. Sredi prepira je potegnil Zajko izpod suknje dolg kuhinjski nož in ga je vrgel v Nerata. Zadel ga je v vrat, vendar ne nevarno. Nato sta se pognala Nerat in Potočnik v napadalec in pretep je trajal tako dolgo, dokler ni obležal Zajko mrtev.

Skrajno surov brat. 30 letni Rok Kolar, kmečki sin iz Mostečnega pri Makolah, je napadel v pijanosti svojo starejšo sestro Terezijo omoženo Kajnc, in jo je pobil na tla z motiko. Smrtono varno ranjeno so prepeljali v bolnico, kjer je podlegla poškodb.

Cerkveni rop in bogoskrunstvo. Iz Izlak pri Zagorju ob Savi poročajo: Pri nas na Izlakah je bilo v noči vlomljeno pri stranskih cerkvenih vratih. Vlomitec se je lotil tabernaklja in vzel iz njega ciborij in monštranco. Zginilo je iz ciborija 150 hostij. Na tleh je bila samo ena mala ho-

stija in dva drobca velike hostije. Lopov je izpraznil tudi vse nabiralnike. Ljudje so videli, kako se je potikal par dni pred vlomom krog cerkve velik moški v črni suknji, katerega pa orožniki še nimajo.

Z lizolom smrtno zastrupljenega so našli v Tivoli v Ljubljani 47letnega zavarovalnega agenta Antona Žitnika.

Slovenski orožnik žrtev tihotapčeve krogle. V Golubovcu v Črni gori so se lotili financarji tobačnega tihotapca, ki jim ni hotel izročiti tobaka. Poklicali so na pomoč orožnike. Ko je prišel v bližino tihotapske hiše Anton Bukovšek, orožniški narednik iz Loč pri Poljčanah, je padel strel skozi okno. Krogla, ki je bila namenjena finančnemu stražniku, je zadela Bukovška v lice, mu pretrgala čeljust in izstopila na tilniku. Ko se je zadeti zgrudil, so bile njegove zadnje besede: »Pozdravite mi mater!« Svoji so ga dali prepeljati iz Črne gore v Loče, kjer so mu priredili stanovski tovariši lep pogreb.

Izpred sodišča.

Dva obsojena radi uboja. Dne 11. jan. sta bila v Mariboru na zatožni klopi 21letni posestniški sin Stefan Lepej in 27letni zidar Anton Španinger. V Stopnem sta prizadela 19. decembra l. l. Francu Babšku, ki je izzival, s koli smrtonosne poškodbe. Lepej je bil obsojen na 4 leta, Španinger na 5 let robije.

Obsodba zaradi težke telesne poškodbe. Lani 16. junija je napadel 22letni viničarski sin Ciril Štrakel iz Ljutomera viničarja Vrbnjaka in njegovega prijatelja, ter oba z nožem hudo poškodoval. Štrakel je bil tje dni v Mariboru obsojen na 1 leto in 2 meseca ječe.

Slovenska Krajina.

Klic tajine. Veliko naših sinov in hčera je raztresenih po tujih državah, zlasti v Franciji jih je veliko. Domoljubna so njihova pisma, polna hrepenenja po domačem kraju. A ena skrb nam stoji pred očmi: ali jih ne bo pokvarila

tujina. Težko je to vprašanje in se nam zajeda prav živo v naše misli. Res je, da so naše težnje glede zaposlenosti sezonskega delavstva velike, vendar nas pa pri vsem le eno moti: če jih že spravijo v tujino, ali preskrbijo za nje tudi v duhovnem oziru? Vsekako bomo morali na to paziti veliko bolj, ker nečemo, da bi postali ob svojem povratku v domovino rak-rana na našem narodnem telesu. Če pa hočemo, da bo za naše izseljence in sezonsko delavstvo preskrbljeno v zadostni meri, moramo preskrbeti tem članom naše narodnosti v tujini dobre časopise. Mislimi bomo morali na to in organizirati razširjenje krščanskega časopisa širom tega sveta. S tem bomo poskrbeli najbolj ne samo glede narodnosti, temveč tudi v duhovnem oziru. In to je tudi naša dolžnost, če ljubimo res našo domovino!

Sobota. Rdeči križ v Soboti je daroval za revne otroke, ki so bili na zdravljenju v bolnici, za božičnico 300 Din. Lepa hvala! — Umrli so v soboški bolnici v mesecu decembru dve moški osebi, dve ženski osebi, vsi že starejši, in ena deklca. — Mati pokojnega Lukaška, ki je tako tragično preminil kot šofer ob trčenju avtobusa v lokomotivo v Soboti, je prišla dva dni po sinovem pogrebu na njegov grob iz Češkega in mu prinesla domače prsti, ki jo je nasula na

Tako časti Abesinija svoje požrtvovalne junake.

Očetov greh.

Abesin, poveljnik Bejene je vodil manjšo četo na patroljo. Nenadoma je naletel na močen oddelek Italijanov, ki so ga napadli. V boju je bil Bejene smrtno ranjen. Njegovi vojaki so ga odnesli za fronto, kjer je z zadnjimi močmi napisal na listek, da izroča svoje veliko premoženje državi z željo, naj pomaga njegovo imetje premagati Italijane in rešiti Abesinijo. Abesinska vlada mu je dala napraviti križ z napisom: »Tvoje telo je šlo od nas, spomin nate pa ostane vedno živ med nami. Abesinija.«

Odkod kava?

Kava, katero rodi grm kavovec, je iz visokogorske abesinske pokrajine

»Kako da ne? Nas eden naj bi sicer v takih rečeh nič ne svetoval in ti tudi nočem nič svetovati. Po mojem pa si izvrstno izbral. Gospod župnik pravijo, da je najbolj pridno dekle v fari. Delavna in gospodinjska je tudi.«

»To že. Ljudje pa pravijo, da je malo prevzetna in da nobenega v našem kraju ne mara.«

»Babababa! Prevzetna pa že ne. Dekliška je in se ne reži kar vsakemu hlačniku.«

»To mi je na njej posebno po volji. Bojim se pa le, da se ji bo za malo zdelo in se ne bo marala močiti k nam v hribe. Tako nekaj imenitnega ima na sebi.«

»Kolikor vem, so imeli na Primorskem res bolj imeniten dom. Brez dolgov so menda tudi tukaj, toda bogatije ni pri hiši. Zato sme biti kar zadovoljna, ako postane Dvornica. S seboj ne bo bogve kaj prinesla.«

»Saj ni treba. Samo njo hočem. Pa pravijo, da pojde k nunam.«

»To so prazne marnje, drugače bi gotovo gospod župnik kdaj kaj omenili. Saj je večkrat pri njih!«

»Ali torej mislite, da bi jo smel pobarati?«

»Nič ne mislim. Ampak to veš sam, Tevž; kdor dolgo meri, ta slabo kaj zadene.«

2

»Če tokrat zgrešim, pa sploh ne bom več pomeiril,« je Tevž po streliško odgovoril.

»Nikar, Tevž! Takle fant kakor ti se nima kaj bati. Zdaj pa z bogom! In za Mirka boš pri Miklovi Zali, veš!«

Kaplan je skočil čez lesa in jo udri po grabnu navzdol. Tevž pa se je počasi vračal in šel potem pod kopišče kositi. Po kosilu se je sukalo okoli hiše in čakal, da pride Marta očeta obiskat. Ko je do dveh ni bilo, je vzel sekiro in šel dol v gozd, tam mimo, kjer je včeraj našel Marto pri očetu, in po strmi stezi na drugi vrh. Ni dolgo hodil in že je videl nekaj belega, kar se je skozi zelenje bleščalo. Skoraj neslišno je stopil bliže, zagledal belo ruto, bel predpasnik — in že je stal pred Zvonikovo Marto, ki je klečala pod češminovim grmom in obirala nežne, dehteče cvetove v svojo kanglo.

»Dober dan, Marta!« je pozdravil. »Pridna si.«

Planila je pokonci, zardela in rekla:

»Tevž! Bog daj! Kam pa greš?«

»Nikamor. Pravzaprav: tebe iskat. Zaradi očeta sem prišel.«

»Ali jim je huje? Bog ne daj!«

»Ne. Jim je že boljše. So že pokonci in mulijo svojo pipico.«

»Hvala Bogu!«

Pomolčala sta. Nekajkrat je Tevž požrl, potem se je krepko odhrknil in dejal:

sinov grob. Koliko ljubezni je s tem pokazala žalostna mati, ve le dobri Bog. In predno je odšla, je vzela s seboj prsti na Češko, prsti s sinovega groba. — Pomožna akcija, ki jo je upeljala soboška občinska uprava, je dobro uspela. Obdarovano je bilo iz te akcije 140 družin, to je 500 oseb, z najpotrebnejšimi živili, v skupni vrednosti 10.000 Din. — Smrt je vzela po daljši bolezni dijakinjo I. b razreda na tuk. gimnaziji Nagy Elizabeto. Pokojna Elizabeta je bila pridna učenka in dobra hčerka svoji materi. Žalostni materi ob izgubi hčerke-edinke naše iskreno sožalje! — V Soboti se bodo vršili v letu 1936 sledeči sejmi: 3. februarja živinski in kramarski sejem, 2. marca živinski in kramarski, 6. aprila živinski, 4. maja živinski in kramarski, 2. junija živinski, 6. julija živinski in kramarski, 24. avgusta živinski in kramarski, 7. septembra živinski, 15. oktobra živinski in kramarski, 2. novembra živinski, 7. decembra živinski in kramarski sejem. Za sejme so tudi zelo ugodne železniške zveze. Pod živinskim sejmom je razumeti govejo in konjsko živino.

Smrtna nesreča. Dne 7. t. m. se je v polanskiem logu zgodila velika nesreča pri podiranju drevja. Ubilo je skrbnega očeta 56letnega Žerdin Stefana, ki zapušča pet nepreskrbljenih otrok in žalujočo ženo. Njegov pomagač Hozjan Ignac je srečno odnesel pete pred padajočo jeljo. Dobil je samo lažje poškodbe na roki. Žerdinu pa je močna veja zdrobila lobanjo in je živel le še nekaj trenutkov. Nesreča pač nikoli ne počiva. Pokoj njegovi duši! Oče Žerdin je vedno redno hodil prvo nedeljo v mesecu k sv. sakramentom. Srce Jezusovo, ki ga je tako vneto častil, naj bo njegovi duši usmiljen sodnik in bogat plačnik!

Ustreljen radi nedovoljenega prekoračenja meje. 20letni Jožef Miholič se je mudil v Murski Soboti na bolezenskem vojaškem dopustu. Iz Prekmurja se je podal brez dokumentov k svoji materi v Gradec. Ko mu je potekel dopust, se je hotel skrivaj vrniti v našo državo, pa ga je ustavil pri Korovcih naš graničar. Na stoj pozvani ni obstal in drugi strel je zadel begunca smrtno.

Širite „Slov. gospodarja!“

»Marta, nekaj bi te rad vprašal, če mi ne boš zamerila.«

»Zamerila?« se je zdrznila napol prestrašena, napol radovedna. »Kar vprašaj!«

»Ali je res, kakor ljudje pravijo, da pojdeš v samostan?«

»V samostan? Za to bi morala imeti poklic. Moj Bog, ljudje pač vse mogoče govorijo. Meni ta misel nikoli ni prišla.«

»Potlej — potlej — mi ne zameri, če ti odkritosrčno povem! Glej, pri nas doma je tako, da moram na ženitev misliti. Rad bi pridno, zanesljivo ženo. Tako, kakor si ti. Zato te baram, Marta, če bi me hotela.«

Vsa rdeča je stala pred njim in trepetala. Šele čez nekaj časa je potihoma vprašala:

»Ali si včeraj prišel na to misel, ker ... ker —?«

»Ne. Že dolgo sem mislil nate, že več tednov, in da ti po pravici povem, v cerkvi sem molil, naj bi naju Bog združil, če je taka njegova volja.«

S svojimi velikimi črnimi očmi je dekle goreče pogledalo lepega, mladega moža.

»Napol tuja sem še tu in bogve, če bom dobra dovolj zate,« je rekla.

»Jaz pa sem se zmirom bal, da ti jaz ne bom dober dovolj.«

»Izgubili smo precej in bogatije ni pri nas. Za

Zaprje,

neredno vretje v debelem črevesu, slaba prebava, glavobol vsled zaprtja se naglo odpravi z vporabo naravne

1275

Franz-Josefove

grenke vode, ena polna čaša na prazen želodec.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

Crensovci. V »Slovenskem gospodarju« pogostokrat čitamo, kako se je tu in tam ustanovil občinski, odnosno krajevni odbor stranke JRZ. Tudi pri nas nismo v tem oziru med zadnjimi. Že ustanovni sestanek je pokazal lep uspeh. V odbor je vstopilo veliko številno poštenih mož in fantov, med temi tudi precej takih, ki so bili nekadašnji pristaši JNS, od katere pri nas ni več glasu.

Crensovci. Neizprosna smrt je iztrgala mlado cvetko Koziar Elizabeto, učenka 3. razreda na Dolnji Bistrici. Bila je ena najboljših učenk, vedno vesela. Prehladila se je in ovenela. Pred smrtjo je še na bolniški postelji pisala svojemu bivšemu katehetu g. Bejeku, ki ga je še želela videti pred smrtjo. Ni dočakala tega, pa je vodil on pogrebne obrede ob asistenci domačega g. župnika. Vsi, zlasti šolska mladina je nemilo zajokala. Naj sveti mali Liziki večna luč, naj prosí za nas pri Bogu! Starše in šest sestic pa naj tolaži Bog!

Sv. Sebeščan. V četrtek dne 9. januarja je bil tu sestanek pristašev JRZ. Na sestanku sta poročala banski svetnik g. Bajlec in šef borze

dela g. Kerec. Ljudje so se pritožili nad prevelikimi občinskimi dokladi, ki jih ne bodo zmogli plačevati. V prihodnjem letnem proračunu bodo baje znašali nad 200%.

Gornja Lendava. Pošta se je preselila iz svojih dosedanjih lokalov v bivši občinski urad v hišo g. Hahna. Občinski urad se je pa preselil v prostore prejšnje pekarnice. Pek pa nas je zapustil, rad ali nerad. Odpovedalo se mu je stanovanje. Tako da imamo zopet samo enega peka. Raznašalci žemelj nimajo nobeno nedeljo v letu prosto, da bi lahko zadostili svojim verskim dolžnostim.

Kuzma. Božične praznike smo tudi v »gornji fari« obhajali prav slovesno. V nedeljo pred Božičem je bila dobro uspela in tudi obiskana igra v šoli. Po igri obdarovanje revnih otrok. Vodila je vse to naša požrtvovalna šolska upraviteljica. Tudi pevski zbor je spravila skupaj in so prav lepo podvignili cerkvena opravila v Kuzmi s svojimi izbranimi pesnimi s spremljevanjem violin. In naše ljudsko petje, ko bi ga slišali. Prav vsi so peli in je bilo res mogočno. Kako želimo si, da bi imeli v Kuzmi svojo župnijo, saj ni samo nujno potrebna radi prevelike oddaljenosti od Lendave, ampak tudi prekoristna v verskem, gospodarskem in narodnem oziru tu ob avstrijsko-madžarski meji.

Pouk in tak! Dogaja se v eni šoli v Slovenski krajini, da šolski upravitelj razlaga v šoli otrokom razne osebne stvari, osebne mržnje, govori o grožnjah, ki da jih bo nad enim ali drugim izvršil itd. Bodite učitelji, ali pa idite tja, kamor spadate!

Občinske volitve v Št. Ilju v Sl. gor.

Prihodnjo nedeljo, dne 19. januarja, imamo v Št. Ilju občinske volitve. Ker je cela fara in še celo del župnije Sv. Jakob, in župnija Jarenina priključena k veliki občini Št. Ilj, so te volitve zelo važne in prijazno vabimo in prosimo vse volilce, da gredo vsi volit in da oddajo svoj glas našemu splošno priljubljenemu županu in nosilcu naše liste gospodu Swaty Karlu. Volitev se začne zjutraj ob sedmih in se konča zvečer ob 6. uri. Volilni prostor je v Slovenskem domu. V volilni komisiji bo-

do sami pravični možje, ki ne bodo dovolili nobene sile in nobenega nepoštenja. Kdor more, naj gre že zjutraj takoj po končani božji službi volit in naj potem še skrbi, da bo spravil vse svoje sosede in znanca na volišče. Na naš Št. Ilj bodo prihodnjo nedeljo gledali iz vseh delov naše domovine in bodo z veliko nestrpnostjo pričakovali izida občinskih volitev. Kakor so pred 26. leti dne 24. januarja 1910 naši očetje pri občinskih volitvah premagali Nemce, tako mora biti tudi se-

naju z Mojcko ne bo bogve kaj ostalo. Doda ne bo velika.«

»Niti dinarja ti ni treba. Nikoli si nisem želel bogastva. Pridno ženo bi rad, da bi bil srečen z njo.«

»Ko bi te le mogla osrečiti!«

»Ti moreš, ti edina in nobena druga na svetu ne.«

»O ljubi Bog!«

Ko je oklevala, jo je vprašal:

»Ali sem ti zoprni, ali pa imaš kaj drugega proti meni? Povej mi odkrito!«

»Oh ne!« mu je zatrčila. »Saj si ne bi mogla želeli boljšega moža. Če ti naj po pravici povem, tudi jaz sem že mislila nate in ne le enkrat.«

»Potem pa reci: da! Kajne, Marta? Pristrčno te prosim.«

»Zaradi mene: da!« je zašepetala, »toda poprej moram še očeta vprašati. Oče bojo odločili.«

»Seveda morava očeta vprašati! Ali smem priti jutri k vam dol, da jih poprosim za tebe?«

»Ne še. Najprej moram sama govoriti z njimi.«

»Kakor hočeš. Kdaj pa smem priti po odgovor?«

»Morda moreš v nedeljo popoldne mimo nas? Tedaj ti povem, kaj so rekli.«

»Prav. Po večernicah pridem.«

»Kajne, prej pa ne boš nikomur kaj povedal? Prosim te.«

»Nikomur, še besedice ne. Vse hočem storiti, kar želiš.«

Kafa. V početku 15. stoletja so uvedli kavovec iz Abesinije v Arabijo. Iz Arabije je prišla kava v Egipt, kjer so imeli že v 16. stoletju kavarne. Iz Meke v Arabiji so prenesli kavovec na otok Cejlon, v drugi polovici 18. stoletja v zapadno Indijo in Brazilijo. Evropa je spoznala kavo preko Benečanov v 17. stoletju.

Italijani so razdejali z bombami iz letal na južnem bojišču mesteca Daga-

gatur.

Iz abesinske prestolnice iz Addis Abebe javljajo, da so italijanske zračne sile bombardirale 5 ur in popolnoma uničile abesinsko naselbino Daga-